

Consell Tributari
Expedient: 551/5

El Consell Tributari, reunit en sessió de 24 de gener de 2007, coneixent del recurs presentat per la Sra. V.C.G., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte i ha adoptat l'acord següent:

ANTECEDENTS DE FET

1.- El dia 3 d'abril de 2003, la Sra. V.C.G. interposa recurs contra la comunicació del director de Recursos i Relacions amb el Contribuent de l'Institut Municipal d'Hisenda, de data 25 de març de 2003, referent a l'execució de la sentència del Jutjat del Contenciós-Administratiu núm. ..., de data 2 de setembre de 2002, recaiguda en el recurs..., i contra el document de pagament que s'acompanya per a regularitzar la seva situació tributària, que consisteix en la providència de constrenyiment i acumulació núm. EX- ..., emesa el 25 de març de 2003, comprensiva de vint-i-un càrrecs per l'impost sobre béns immobles corresponent a les finques situades als carrers R., núm. ..., ... (objecte...), i F., núm. ..., P... (objecte...) i PS... (objecte...), exercicis 1991 (1r i 2n semestre de les dues primeres finques, i 1r semestre de la tercera), 1992 (1r i 2n semestre de les tres finques) i 1993 a 1996 (quotes anuals de les tres finques).

2.- La recurrent, després de manifestar que la sentència esmentada ha estat objecte de recurs d'empara davant del Tribunal Constitucional, realitza les al·legacions següents: a) existència d'error sobre els deutes que l'Ajuntament pretén exigir, ja que inclou càrrecs de l'exercici 1996 no continguts a la providència de constrenyiment recorreguda en alçada el 23 de novembre de 1995, la desestimació de la qual va ser objecte del recurs contenciós; b) nul·litat de ple dret dels interessos de demora aplicats, no només perquè no apareix indicat el període liquidat i el tipus d'interès, sinó també perquè la mora en la resolució del recurs d'altura és imputable a l'Administració i no a la recurrent, ja que no es va realitzar fins el 6 de febrer de 2001, superat àmpliament el termini legal del mes següent a la data del recurs; c) prescripció del dret a exigir el pagament dels deutes en haver transcorregut el termini de quatre anys des de la presentació del recurs d'alçada, el 15 de desembre de 1997, contra la providència de

constrenyiment núm. EX- ... sense produir-se cap resolució expressa, pel que sol·licita, a més a més, la devolució de l'aval presentat en el seu dia i la indemnització dels costos bancaris; d) per últim, assenjala que el valor cadastral assignat a l'immoble l'any 1988, pres com a base de l'impost, està impugnat davant la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en el recurs...

3.- La sentència dictada en el procediment contenciós ordinari nº ..., de data 2 de setembre de 2002, indica en el seu antecedent primer que el recurs s'ha interposat contra la resolució del regidor de Presidència i Hisenda de data 6 de febrer de 2001, que va estimar en part el recurs de l'actora de 23 de novembre de 1995 i va anul·lar en part la providència impugnada(EX- ...), declarant la prescripció dels exercicis 1988, 1989 i 1990, mantenint la vigència dels exercicis 1991 a 1995, i va desestimar els recursos interposats el 15 d'octubre de 1998 i el 25 de febrer de 2000, un en la primera data contra la providència de constrenyiment EX- ... per l'impost de l'exercici 1998 del carrer F., núm. ..., P..., i dos en la segona data, un contra la providència d'embargament EB- ..., referent als impostos dels exercicis 1997 i 1998 del carrer F., núm. ..., P..., i de l'exercici 1997 del carrer R., núm. ..., ..., i del carrer F., núm. ..., PS..., i l'altre contra la liquidació de l'impost corresponent a l'exercici 2000 de l'immoble del carrer F., núm. ..., P...

4.- Consta a l'expedient que va presentar la interessada, el dia 26 de setembre de 2002, escrit pel qual sol·licitava la prescripció dels càrrecs relacionats a la providència de constrenyiment núm. EX- ..., que incloïa els vint-i-un càrrecs assenyalats a l'antecedent primer i, a més a més, el càrrec de l'exercici 1989 per l'immoble del carrer F., núm. ..., P..., i els càrrecs de l'exercici 1990 del carrer R., núm. ..., ..., i del carrer F., núm. ..., P... Fonamenta la seva petició en haver transcorregut el termini de quatre anys sense cap interrupció des de la data de presentació del recurs d'alçada contra la providència expressada, a 15 de desembre de 1997, i requereix, per tant, la devolució de l'aval bancari presentat el 30 de desembre de 1997 i registrat amb el núm. de dipòsit..., més l'import dels costos bancaris.

5.- Tanmateix, consta que la interessada va presentar recurs el mateix dia 15 de desembre de 1997 contra la providència d'embargament EB- ..., que incloïa càrrecs de l'impost pels tres immobles de referència dels exercicis 1989 a 1996.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- En primer lloc, val a dir que cap de les al·legacions que es formulen, excepte la relativa a la prescripció (i exclusivament en els termes en què es dirà), és atensible, ja que no es pot admetre l'al·legació basada en la necessitat de suspendre l'execució pretesa pel fet d'haver-se deduït recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional o per la litispendència de la impugnació dels valors cadastrals, ja que cap d'aquestes actuacions pot produir aquest efecte, sense perjudici, naturalment, del que disposin les resolucions que recaiguin en el seu dia.

Per altra banda, tampoc no es pot compartir l'al·legació referent als interessos de demora, ja que la seva procedència i càlcul és conforme al que disposa la normativa tributària aplicable, tal i com ja va recordar la sentència de 2 de setembre de 2002, a l'empara de la qual es dicten els actes que s'impugnen aquí i, evidentment, també pel període que existeix entre aquesta sentència i aquests actes.

Segon.- De les al·legacions formulades per la interessada, només és admissible la referent a la prescripció de l'acció de l'Administració per a exigir el cobrament dels deutes corresponents a l'exercici 1996 pels objectes... (c/ R., núm. ..., ...), ... (c/ F., núm. ..., PS...) i ... (c/ F., núm. ..., P...), ja que l'al·legació de prescripció en relació als deutes restants no es pot admetre, ja que el termini per a fer-ho va quedar interromput per diverses actuacions de l'Administració que van culminar amb la resolució de 6 de febrer de 2001 del regidor de Presidència i Hisenda.

Amb tot i això, sí que és atensible l'al·legació de prescripció dels deutes de l'exercici 1996 pels objectes assenyalats, ja que de l'expedient deriva que l'exigència de pagament d'aquests deutes, així com la d'altres, la va efectuar l'Administració mitjançant la providència de constrenyiment EX- ... i les providències d'embargament EB- ... i EB- ..., constant recorreguda la segona el 15 de desembre de 1997. No obstant, no consta que fins a dia d'avui s'hagi resolt aquest recurs.

És cert que en els dos recursos deduïts per la interessada en data 25 de febrer de 2000, acumulats als deduïts per ella mateixa el 23 de novembre de 1995 i el 15 d'octubre de 1998, que van ser resolts el 6 de febrer de 2001 previ informe d'aquest Consell Tributari i ulteriorment confirmada aquesta resolució per la sentència de 2 de setembre de 2002, la recurrent feia referència al recurs de 15 de desembre de 1997. No obstant, cap dels quatre recursos assenyalats no impugnava actes de l'Administració que exigissin expressament el pagament dels deutes tributaris de 1996 que ens ocupen: al de

23 de novembre de 1995 s'impugnava l'exigència de pagament de deutes dels exercicis 1988 a 1995, al de 15 d'octubre de 1998 la del pagament d'un deute de l'exercici 1998, i als dos de 15 d'octubre de 2000, l'exigència de pagament de deutes de 1997 i 1998 i la liquidació de 2000, respectivament.

La referència que als recursos de 25 de febrer de 2000 s'efectuava al recurs de 15 de desembre de 1997, que impugnava els deutes de 1996, se cenyia merament a recordar a l'Administració que es trobava pendent de resolució aquest últim recurs, entre d'altres, suplicant la interessada que "l'Ajuntament de Barcelona resolgui sense més demora els recursos" interposats. L'Institut Municipal d'Hisenda entén que aquesta referència és una manifestació del coneixement de la interessada del constrenyiment d'aquests deutes de 1996, coneixement que es confirmaria per la sentència de 2 de setembre de 2002 esmentada, en fer-s'hi al·lusió al fet d'haver impugnat la interessada, mitjançant escrit de 15 de desembre de 1997, una de les providències d'embargament en la qual es contenen, entre d'altres, els deutes esmentats. Ara bé, aquestes circumstàncies, de ser certes, no poden constituir de cap manera actes susceptibles d'interrompre el termini de prescripció dels deutes de 1996.

A les lletres b) i c) de l'art. 66.1 de la Llei General Tributària de 1963 (LGT), aplicable al cas per motius temporals, es delimiten els actes del subjecte passiu susceptibles de produir efectes interruptius de la prescripció, entre d'altres, de l'acció de l'Administració que està en joc. Segons la seva literalitat es tracta de "la interposició de reclamaciones o recursos de cualquier clase" o "de cualquier actuación del sujeto pasivo conducente al pago o liquidación de la deuda". És cert que aquesta literalitat no impedeix el reconeixement d'altres supòsits interruptius, en la mesura que, és clar, posseeixin característiques que els ordenin cap a la mateixa finalitat que la que persegueixen els qui estan contemplats expressament en el precepte. Amb tot i això, aquests altres supòsits, com té declarat el Tribunal Suprem (sentències de 6 i 12 de novembre de 1996, entre d'altres) en relació a les lletres b) i c) de l'article esmentat, no poden ser diferents dels "tendencialmente ordenados a iniciar o proseguir los respectivos procedimientos administrativos o que sin responder meramente a la finalidad de interrumpir la prescripción contribuyan efectivamente a la liquidación, recaudación o imposición en el marco del impuesto controvertido". I és evident que el mer recordatori en un recurs que existeixen altres recursos amb objectes no coincidents pendents de resolució no encaixa en el conjunt dels actes susceptibles de produir aquests efectes interruptius. Cal advertir que un recordatori d'aquest gènere no aporta res essencial per a activar l'acció administrativa deguda, quan aquesta activació ja depèn única i exclusivament de la

decisió de la Administració. Aquesta valoració de caràcter no interruptiu dels recordatoris indicats és, a més a més, coherent amb l'opinió del Tribunal Suprem expressada en la sentència de 26 de febrer de 2003 en assenyalar que ni tan sols poden tenir aquests efectes els escrits d'aportació d'al·legacions complementàries a un recurs que siguin intrascendents o extemporànies, i cal entendre aquests escrits com “insistències de la part en la seva reclamació” i, per això mateix, privats de l'efecte interruptiu de la prescripció que es produeix per la inactivitat procedimental.

En conseqüència, ja que entre l'últim acte rellevant sobre els deutes del període 1996, datat el 15 de desembre de 1997, i la providència de constrenyiment que aquí s'impugna, amb notificació datada el 28 de març de 2003, han transcorregut més de quatre anys, procedeix declarar prescripció de l'acció per a exigir el pagament dels deutes assenyalats, conforme al que es disposa a l'art. 64 LGT.

Tercer.- Com a corol·lari de l'establert en els fonaments anteriors, cal assenyalar que no es pot acollir la pretensió de la recurrent que li sigui retornat l'aval constituït per tal d'evitar l'execució dels càrrecs continguts en la providència EX- ..., ja que, sense perjudici que aquest aval estava constituït per a garantir no tan sols els deutes tributaris continguts en aquesta providència, sinó també els compresos en tres providències d'embargament pendents i no satisfetes, dels vint-i-quatre càrrecs compresos en la primera, com acabem de veure, només tres s'han beneficiat de la prescripció, mentre que els restants han estat confirmats i, per tant, vigent la garantia constituïda per al seu cobrament.

Per tot això,

ES PROPOSA

ESTIMAR en part el recurs; DECLARAR prescrita l'acció per a exigir el pagament dels deutes per l'impost sobre béns immobles de l'exercici 1996 referents als tres immobles de referència; i CONFIRMAR els actes impugnats pel que fa als deutes restants.